

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 kwietnia 2024 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Michał Przybył

Protokolant: protokolant sądowy P. D.

po rozpoznaniu 10 kwietnia 2024 r. w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. N.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25851,25 zł (dwadzieścia pięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty,

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. Uznaje, że powód wygrał sprawę w 89% a pozwany w 11% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2054,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku,

IV. Nakazuje ściągnąć tytułem kosztów sądowych tymczasowo uiszczonych przez Skarb Państwa:

a. od pozwanego na rzecz Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. 1307,85 zł.

b. od powoda na rzecz Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. 161,65 zł.

Asesor sądowy Michał Przybył

UZASADNIENIE

Powód M. N. 23 listopada 2022 r. wniósł o zasądzenie od (...) S.A w S. kwoty 28753,51 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

17 lutego 2023 r. został wydany nakaz zapłaty w sprawie I Nc 2297/22.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie neguje zaistnienia zdarzenia, w wyniku którego powód poniósł szkodę, jak również przebiegu postępowania likwidacyjnego, natomiast kwestionuje roszczenia powoda dotyczące odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

STAN FAKTYCZNY:

W dniu 31 lipca 2020 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd C. (...), stanowiący własność poszkodowanych M. N.. Sprawca wypadku poruszał się pojazdem, którego posiadacz był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona pozwanemu 9 sierpnia 2020 r., który dobrowolnie przyjął odpowiedzialność i decyzjami z 8 i 18 września oraz 19 października i 24 listopada 2020 r. wypłacił łącznie 40156,34 zł. Kwota wypłacona przez pozwanego nie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Koszt naprawy pojazdu wynosił 64807,59 zł. Naprawa w sieci naprawczej pozwanego nie była możliwa, albowiem nie oferowano części oryginalnych lecz zamienniki, których powód nie chciał. Dodatkowo pozwana nie posiadała umowy z autoryzowanym serwisem, która przewidywałaby rabaty na części. Ubezpieczenie nie wystarczyło na naprawę pojazdu. C. został sprzedany. Powód zlecił wykonanie prywatnej opinii biegłego, za co uiszczył 1200 zł. Konieczna była wymiana belki tylnej wobec jej zakresu uszkodzenia.

bezsporne; dowód: akta szkody na płycie CD (k. 79); opinia prywatna P. J. (k. 20-38); opinia biegłego M. C. z 15 września 2023 r., 21 listopada 2023 r. oraz 11 stycznia 2024 (k. 158-196, 220-230, 253-261), pismo (...) sp. z o.o. (k. 121), zeznania świadka M. F. (k. 138-139), przesłuchanie M. N. (k. 153-154).

OCENA DOWODÓW:

W niniejszej sprawie znaczna część faktów była bezsporna. Zarówno zasada odpowiedzialności, jak i okoliczności zdarzenia nie były kwestionowane. Osią sporu między stronami była wysokość szkody i jej dowiedzenie.

Sąd uznał zeznania świadka M. F. za wiarygodne i w pełni zgodne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w formie dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. N., albowiem przedstawił spójną i racjonalną wersję wydarzeń. Przyznał się do otrzymania oferty od ubezpieczyciela sprawcy szkody i uargumentował odmowę skorzystania z niej. Zarówno świadek jak i powód mimo faktu bycia braćmi, uczciwie relacjonowali ciąg zdarzeń szkodowych C. i jego uszkodzenia.

Sąd dał wiarę dokumentom i kopiom dokumentów, z których dowód został przeprowadzony, albowiem zasadniczo nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania z urzędu. Fakt, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego M. C. na okoliczność zakresu uszkodzeń pojazdu i ich wyceny. Pisemna opinia biegłego okazała się przy tym miarodajna dla dokonania ustaleń stanu faktycznego. Opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie do jej przygotowania. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały przy tym sformułowane w sposób klarowny i zostały dostatecznie umotywowane. Opinia nie była kwestionowana przez strony.

OCENA PRAWNA:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Bezspornym między stronami było, iż doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego pojazd M. N. uległ uszkodzeniu oraz posiadanie ubezpieczenia OC w zakładzie pozwanym przez sprawcę szkody. Bezspornym było również wypłacenie przez pozwanego odszkodowania tytułem zwrotu kosztów naprawy. W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości zaistniałej szkody.

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 ww. przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm., dalej: u.u.o.). Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 u.u.o.).

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. posiadacz samoistny pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż kierujący pojazdem - ubezpieczony u pozwanego - wyrządził szkodę, za którą w związku z tym odpowiadał również pozwany, jako ubezpieczyciel. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania.

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 u.u.o. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według reguł wskazanych w art. 361-363 k.c. Szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna wobec tego ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Przedmiotem sprawy były tylko koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Zakres uszkodzeń pojazdu C. (...) wymagał licznych napraw i wymiany uszkodzonych elementów. Opinie rzeczoznawców- zarówno przedprocesowa sporządzona dla powoda oraz ta sporządzona przez biegłego sądowego w pierwszej kolejności wskazały na konieczność wymiany belki osi tylnej w wyniku jej deformacji. Opinie biegłego - zarówno ta główna jak i uzupełniająca były w pełni przydatne i wykazały, że koszty naprawy pojazdu były wyższe na poziomie ponad wypłacone 40 tys. zł. Brak ustalenia istnienia w pojeździe przed szkodą części innych niż oryginalne prowadził do wniosku, że koniecznym jest dla przywrócenia stanu pierwotnego, tj. sprzed szkody, zastosowanie części oryginalnych O. Żadne zamienniki, w postaci części Q czy tym bardziej PJ, nie gwarantują

W oparciu o pisemną opinię sporządzoną przez biegłego sądowego, Sąd ustalił i przyjął, że należne powodowi odszkodowanie winno wynieść 64807,59 zł zatem obejmować wariant serwisowy naprawy przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej S. oraz stawki warsztatów nieautoryzowanych rbh = 110 zł netto.

W odniesieniu do przyjęcia zasadności zastosowania w naprawie uszkodzonego pojazdu nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej O., Sąd wyjaśnia, że z zeznań poszkodowanych wynika, iż owszem uszkodzony pojazd był wypadkowy, lecz był serwisowany z wykorzystaniem części oryginalnych. Nadto, poprzednie zdarzenia drogowe dotyczyły innych części pojazdu. W kosztorysie ubezpieczyciela nie ma też informacji o uszkodzeniach bez związku ze szkodą. Tym samym Sąd nie miał podstaw do tego, aby uznać, że uszkodzone części w pojeździe poszkodowanego nie były oryginalnymi. Wobec tego przyjąć więc należało, że w sytuacji, w której części uszkodzone w wyniku zdarzenia odszkodowawczego były częściami oryginalnymi, to naprawienie szkody obejmować powinno również cenę zakupu nowych części, autoryzowanych przez producenta pojazdu (szerzej: postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37).

Powód na skutek zaistniałego wypadku komunikacyjnego ma prawo oczekiwać, aby szkoda powstała w pojeździe była ustalona w oparciu o ceny części nowe i oryginalne opatrzone logo producenta. Twierdzenia pozwanej, że naprawa pojazdu winna być dokonana przy użyciu części zamiennych są całkowicie bezpodstawne. Skoro uszkodzeniu uległy jedynie oryginalne części producenta pojazdu to przywrócenie stanu poprzedniego mogło zagwarantować jedynie użycie do naprawy właśnie tego rodzaju części. W szczególności uwzględnienie części oryginalnych do naprawy mogło mieć także znaczenie dla osób potencjalnie zainteresowanych zakupem pojazdu. Części te bowiem nie tylko są sprawdzone i dają gwarancję jakości producenta pojazdu, ale także opatrzone logo producenta dają większą pewność co do ich funkcjonalności w przyszłości. Oczywistym jest przy tym, że w ogólnym odbiorze przy przywróceniu szkody istotne jest także logo, jakim jest opatrzona dana część zamienna. W każdym przypadku naprawienia szkody pożądanym jest bowiem użycie przy jej naprawie elementów pochodzących od tego samego producenta, opatrzonych tym samym logo co naprawiana rzecz. Istotne znaczenie ma również łatwiejsza dostępność części oryginalnych w porównaniu z częściami jakości Q, czy tym bardziej jakości PJ, a nadto to, że jedynie przy użyciu części oryginalnych można dokonać naprawy pojazdu w serwisie autoryzowanym i uzyskać gwarancję na naprawiane części. Dokonanie naprawy częściami oryginalnymi nie spowodowałoby wzrostu wartości pojazdu. Uszkodzenia zaistniałe w pojeździe nie były znaczne i ich naprawa nie obejmowała kluczowych elementów samochodu, czy też całych zespołów takich jak nadwozie, zawieszenie, silnik, układ kierowniczy, czy układ hamulcowy. Przyjęcie naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych, nie spowodowałaby usprawnienia pojazdu, a tym samym wzrostu jego wartości, lecz zagwarantowałoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Z uwagi na nieprofesjonalny charakter powoda, zasadnym było zasądzenie na jego rzecz kosztów opinii rzeczoznawcy P. J.. Powód aby móc oszacować wysokość swojego roszczenia musiał skorzystać z takiej usługi i pozostawało to w związku ze szkodą. Wobec tego pozwana winna zwrócić mu i te koszty w postaci 1200 zł.

Zatem, skoro koszty naprawy wynosiły 64807,59 zł a pozwana wypłaciła 40156,34 zł, to powodowi należało zasądzić 24651,25 zł. Następnie sumę tę powiększyć o 1200 zł.

W kwestii odsetek to, zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 z późn. zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie Powód wezwał pozwaną do zapłaty pismem z 27 listopada 2020 r. NA co pozwana odpowiedziała 18 grudnia 2020 r. odmawiając przyznania dalszego odszkodowania. W konsekwencji od dnia następnego należało liczyć odsetki od całej dochodzonej pozewem sumy.

Sąd oddalił w pkt. II wyroku roszczenie powoda w pozostałym zakresie przekraczającym 25851,25 zł, albowiem zgromadzony materiał dowodowy w tym opinie biegłych pozwoliły na ustalenie, że koszty naprawy pojazdu były niższe od ustalonych w prywatnej opinii rzeczoznawcy.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 w zw. z art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. Powód wygrał proces w 89%, zaś pozwana w 11% wobec czego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2054,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

Na koszty procesu należne powodowi złożyły się: 1438 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 1000 zł tytułem opłaconej opinii biegłego z uiszczonej przez powoda zaliczki.

Na koszty procesu należne pozwanemu złożyły się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

W toku procesu Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego. Postanowieniem z 3 października 2023 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 1571,50 zł, którą to kwotę nakazano wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda oraz częściowo z zaliczki pozwanego, a w pozostałym zakresie (571,50 zł) ze środków Skarbu P.. Następnie postanowieniem z 30 listopada 2023 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie za opinię uzupełniającą w kwocie 673,50 zł, którą opłacono ze środków Skarbu Państwa. Ponownie postanowieniem z 24 stycznia 2024 r. biegłemu przyznano wynagrodzenie 224,50 zł i pokryto je ze środków Skarbu Państwa.

Wobec powyższego w pkt IV wyroku Sąd nakazał pobrać od stron stosunkowo do rozdziału kosztów koszty sądowe tymczasowo uiszczone przez Skarb Państwa: od pozwanego w wysokości 1307,85 zł oraz od powoda 161,65 zł.

Asesor sądowy Michał Przybył